

De kunst van het weglaten

Philippe Smet

where goes the night

EDO DIJKSTERHUIS

Wouter van de Koot ****

Waar: Gallery Vriend van Bavink,

Geldersekade 28-32

Te zien t/m 14/10

Eigenlijk had Wouter van de Koot danser willen worden, maar hij realiseerde het zich te laat om nog vol voor een professionele balletcarrière te gaan. Het werd de kunstacademie. Lichaam en beweging zijn echter altijd belangrijk gebleven in zijn werk. Voor de nieuwe aquarellen die nu te zien zijn bij Vriend van Bavink bedacht hij allerlei ingewikkelde poses, snapshots van een bizarre choreografie. Die voert hij uit in een soort performances zonder publiek en hij legt ze fotografisch vast voordat hij ze omzet op papier.

De ongemakkelijk verwrongen lijven doen denken aan Francis Bacon. Maar terwijl bij Bacon de misvorming expliciet is, is Van de Koot juist terughoudend. Gezichten, en daarmee een groot deel van de emotionele expressie, zijn bij hem witte vlekken. In de contouren is enkel lichaamstaal te lezen. Ook de omgeving van de figuren biedt weinig houvast, ze

zweven in een plas wit waarin alleen hun schaduw zorgt voor reliëf.

Dat maakt de toch al moeilijk te duiden voorstellingen nog mysterieuzer. Want wat zit die man nou te doen, in zijn trui en zwarte sokken? Is die rare kniebuiging terwijl hij op de punten van zijn tenen staat deel van een pijnlijk ritueel? Is hij gehandicapt? Of is hij gewoon in een onhandige houding beland en probeert hij zich eruit te wrikken?

In eerdere tekeningen putte Van de Koot uit horrorfilms, medische tijdschriften en - vaak gruwelijke - nieuwsfoto's. Ook hier liet hij delen weg, knipte figuren los uit de context en wist zo de lading van het beeld te veranderen. Maar toen waren er nog altijd de associaties die kleven aan kleding of attribuut. Die zijn nu verdwenen. Van de Koot test de grenzen van de kunst van het weglaten. En merkt dat hij steeds meer kan met steeds minder.